

(NE)PREPOZNAVOST SLOVENIJE IN NJENA ZAMENLJIVOST S SLOVAŠKO**Sandi Berk**

UDK 81'373.21(497.4:437.6)

(NE)PREPOZNAVOST SLOVENIJE IN NJENA ZAMENLJIVOST S SLOVAŠKO**Sandi Berk**, Inštitut za geodezijo in fotogrametrijo Fakultete za gradbeništvo in geodezijo, Jamova cesta 2, 1000 Ljubljana, Slovenija

UDC 81'373.21(497.4:437.6)

(UN)RECOGNIZABILITY OF SLOVENIA AND ITS MIS-TAKABILITY FOR SLOVAKIA**Sandi Berk**, Inštitut za geodezijo in fotogrametrijo Fakultete za gradbeništvo in geodezijo, Jamova cesta 2, 1000 Ljubljana, Slovenija

Skoraj sedem let je že minilo, odkar je Slovenija razglasila neodvisnost, vendar smo še vedno dokaj neprepoznani. Našo državo pogosto zamenjujejo s Slovaško, saj je med obema državama precej podobnosti. Vendar so se nekateri razlogi za našo neprepoznavnost pojavili tudi zaradi nas samih. Napake so bile storjene predvsem pri izboru krajev za ime naše države. Predstavljena je kratka zgodovina imen obeh držav, primerjava njunih imen v različnih evropskih jezikih in prednost tričrkovne kode SVN pred tričrkovno kodo SLO.

Almost seven years has gone by since Slovenia declared itself independent. Even though we are still quite unrecognizable. Our country is also often mistaken for Slovakia. There is a degree of resemblance between these two countries. But some reasons for our unrecognizability have appeared by fault of ours, too. Mistakes has been made especially by selection of abbreviations for our country. A short history of both country names is presented and their comparison in different European languages is carried out. This way precedence of code SVN over SLO is demonstrated.

Slovenija je majhna država in izkazalo se je, da je za njeno uveljavitev potreben precejšnji napor. Desetdnevno vojno, ki je ime naše države izstrelila v svet, so zasenčili dogodki južneje od nas. Ob osamosvajanju se je pojavilo tudi precej novih držav. Tako je njihovo zamenjevanje, predvsem ko gre za države s podobnimi imeni, pogosto. Primeri zamenjav Slovenije s Slovaško so še posebej pogosti. Poleg podobnosti imen pa je za to še več drugih razlogov. Obe državi imata za zastavi enaki belo-modro-rdeči tribarvnici, na katerih se razlikujeta le grba. Ko vstopate v Slovenijo, vas na meji pričaka tabla z napisom Republika Slovenija, na slovaški meji pa tabla z napisom Slovenská republika. Slovaki se imajo za »národ slovenský« in pravijo, da govorijo »slovenský jazyk«. Če se pogovarjate s Slovakijo, vam zatrjuje, da je po narodnosti Slovenka. Mnogo imen institucij pa tudi krajevnih in drugih zemljepisnih imen bi zmedlo celo nas: na primer Slovenská národná galéria, Národná banka slovenska, Nové Mesto, Slovenský kras.

O izvoru korena »slov«, ki je sprva označeval predvsem slovanskost, se etimologi še niso poenotili. Izraz Sloveni kot kolektivna oznaka tu živečega ljudstva se je pojavil že v stari cerkveni slovanščini. Najbolj ustaljena je domneva, da gre pri izrazu Sloveni za pomensko zvezo z izrazom slovo (beseda), torej oznako za ljudstvo, ki govori razumljivo, v nasprotju z izrazom Nemci za ljudstvo, ki se zdi nemo, nerazumljivo (1). Oblika Slovenci se je verjetno pojavila že v 11. stoletju, vendar jo je prvič zapisal še

le Primož Trubar, ki nas je leta 1550 nagovoril s Slovenci. Terminološka nejasnost izrazov Slovenec in slovenski, ki sta se hkrati uporabljala tudi v pomenu Slovan in slovanski, se je ohranila do začetka 19. stoletja, ko sta bila izraza Slovan in slovanski prevzeta iz drugih slovanskih jezikov. Nekako v tem času se je tudi pojavila Slovenija kot zemljepisni pojem. Do takrat se je v pomenu slovenski deloma uporabljala tudi oznaka kranjski po deželi Kranjski, osrednji slovenski deželi v nekdanji Avstro-Ogrski.

Izraz slovenski se je torej najprej pojavil kot oznaka za slovansko oziroma slovensko prebivalstvo in jezik. Med zemljepisnimi enotami, v katerih vidimo zametke imena naše države, pa moramo omeniti tudi tako imenovano srednjeveško Slovensko marko, ki je omenjena že v 13. stoletju kot Marchia Slavonica ali Windorum Marchia in je obsegala porečje Savinje ter območje med Savo in Krko. V 14. stoletju je razpadla in bila vključena v novonastale upravne enote. Druga zemljepisna enota, katere ime prav tako poudarja etnično pripadnost njenega prebivalstva, je nastala v okviru Beneške republike. Za območje ob Nadiži in Teru se je uveljavilo ime Schiavonia Veneta oziroma Beneška Slovenija (1). Po propadu Beneške republike leta 1797 in predvsem po priključitvi k Italiji leta 1866 je bilo to območje s prejšnjim široko upravno avtonomijo izpostavljeno grobi raznarodovalni politiki. Razpustili so vse krajevne ustanove, ki so pričale o nekdanji avtonomiji. Špeter Slovenov (San Pietro de' Schiavoni), upravno središče nekdanje avtonomije, so že leta 1867 preimeno-

vali v San Špeter ob Nadiži (Pietro al Natitone), upravne funkcije pa prenesli v Čedad.

Območje današnje Slovenije je bilo pod Avstro-Ogrsko razdeljeno na dežele Koroško, Kranjsko, Štajersko, Goriško in Istro ter Trst. S prebujanjem narodne zavesti je v revolucionarnem letu 1848 nastal politični program Zedinjena Slovenija. Težnje po združitvi vseh Slovencev v eni deželi niso bile uresničene in Slovenija kot politično-upravna enota je še dolgo ostala le želja. Leta 1853 je Peter Kozler, sicer pravnik iz Gorice, izdal »Zemljovid Slovenske dežele in pokrajin«, katerega razpečevanje je dunajsko policijsko ravnateljstvo prepovedalo, češ da ruši zakonito zvezo avstrijskih dežel, in avtorja obtožilo veleizdaje (4).

Slovenci smo bili prvič soustanovitelji svoje države ob koncu 1. svetovne vojne, ko je 29. oktobra leta 1918 nastala Država Slovencev, Hrvatov in Srbov. Prvič v zgodovini Slovenija ni bila le zemljepisni pojem ampak tudi dejansko politično dejstvo v konfederativni povezavi s Hrvaško. Že mesec dni po nastanku pa se je ta država združila s Kraljevino Srbijo v Kraljevino Srbov, Hrvatov in Slovencev (SHS), enakopravnost narodov v njej pa je ostala le prazna obljuba. S šestojanuarsko diktaturo leta 1929 se je država preimenovala v Kraljevino Jugoslavijo, območje Slovenije v njej pa je postalo Dravska banovina. Slovenija si je politično-upravni status zopet izborila v 2. svetovni vojni in leta 1945 postala Ljudska republika Slovenija (LRS) v okviru Federativne ljudske republike Jugoslavije (FLRJ). Leta 1963 se je preimenovala v Socialistično republiko Slovenijo (SRS) v okviru Socialistične federativne republike Jugoslavije (SFRJ), leta 1990 pa v Republiko Slovenijo (RS). Pod tem imenom je 25. junija leta 1991 razglasila neodvisnost.

Tudi ozemlje Slovaške je bilo v sestavi avstro-ogrske monarhije. Podobno kot Slovenci so se tudi Slovaki borili za svoje narodnostne pravice. Ko je »skrivna organizacija enakih« leta 1793 pripravila predlog za demokratično federalizacijo Ogrske, v kateri bi bila tudi Slovaška posebna ozemeljska enota, so bili glavni člani te »zarote« v Budimpešti javno usmrčeni. Leta 1843 je Ludovít Štúr utemeljil slovaški knjižni jezik (2). Tudi Slovaki so prvič enotno stopili v boj za svoje narodne pravice v prelomnem letu 1848. In skoraj istočasno kot smo Slovenci ustanovili Slovensko matico, vseslovensko založniško, znanstveno in kulturno društvo, so tudi Slovaki ustanovili podobno institucijo, imenovano Matica slovenská(1).

Ob koncu 1. svetovne vojne je Slovaška leta 1918 postala sestavni del Češkoslovaške republike (Československá republika, ČSR). Leta 1939 je Nemčija okupirala Češko in Moravsko ter pristala na marionetno Slovaško republiko. Po 2. svetovni vojni je Slovaška spet postala del Češkoslovaške republike, ki se je leta 1960 preimenovala v Češkoslovaško socialistično republiko (Československá socialistická republika, ČSSR). Leta 1969 je postala zvezna republika z imenom Slovaška socialistična republika (Slovenská socialistická republika, SSR) kot ena od dveh sestavnih delov Češkoslovaške. Leta 1990 je tudi Češkoslovaška izgubila atribut socialistična. Težnja po vse večji samostojnosti obeh delov države je bila vidna tudi v novem dvojnem imenu: Češko-Slovaška republika (Česko-Slovenská republika). Tedaj je Slovaška dobila ime, kakršnega je imela že med letoma 1939 in 1945, torej Slovaška republika (Slovenská republika). Na koncu se je država preimenovala celo v Češko in Slovaško federativno republiko (Česká a Slovenská federativná republika, ČSFR). Leto in pol za Slovenijo, 1. januarja 1993, pa je po tako imenovani »žametni ločitvi« tudi Slovaška postala neodvisna država.

Pri imenih držav ločimo tri tipe: neuradna imena držav, uradna kratka imena držav in uradna polna imena držav. Le redko se vsa tri imena razlikujejo, kot je to primer z Veliko Britanijo (neuradno); včasih jo celo poistovetimo kar z Anglijo kot njenim največjim sestavnim delom. Uradno se ta država imenuje Združeno kraljestvo (uradno kratko ime) oziroma Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska (uradno polno ime), (5,7). Omenimo še primer Češke (neuradno ime). Njeno uradno kratko in hkrati polno ime je Češka republika, tvorita jo namreč dve deželi (České země): Češka (Čechy) in Moravska (Moravy). V angleščini je Czech Republic tudi najkrajša oblika imena. Nekateri uporabljajo obliko Czechia, čeprav za takšno angleško poimenovanje ni zgodovinske podlage (2); Češka v ožjem pomenu se v angleščini imenuje Bohemia. V nasprotju s Češko je neuradno in hkrati uradno kratko ime za Slovaško republiko nesporno: Slovaška (v angleščini Slovakia).

Uradni imeni Slovenije in Slovaške se razlikujeta v samostalniški in pridevniški obliki kratkih imen držav v njih: Republika Slovenija (samostalniška oblika) in Slovaška republika (pridevniška oblika). To vlogo je treba pri prevodih uradnih imen držav dosledno ohranjati. Tako imamo angleški obliki Republic of Slovenia in Slovak Republic, francoski obliki

République de Slovénie in République slovaque, nemški obliki Republik Slowenien in Slowakische Republik, italijanski obliki Repubblica di Slovenia in Repubblica Slovacca, španski obliki República de Eslovenia in República Eslovaca. Države običajno poznamo po njihovem neuradnem oziroma uradnem kratkem imenu; uradno polno ime pa poudarja predvsem njihov politični status.

Omejimo se sedaj na skrajšane oblike imen držav. Ta imena predstavljajo posebno vrsto zemljepisnih imen oziroma toponimov, kot jih tudi imenujemo. Podomačenje zemljepisnih imen je precej dosledno izpeljano ravno za imena držav. To je posledica zgodovinskih izročil pa tudi nekakšne (zlasti evropske) domačnosti. Takšna poimenovanja so v posameznih državah uradna in nevtralna za vse rabe (8). Nekatere države z dolgo tradicijo so tako dobile pestro paleto imen. Oglejmo si to na primeru Nemčije: Alemania (špansko), Allemagne (francosko), Deutschland (nemško), Duitsland (nizozemsko), Germania (italijansko), Germany (angleško), Německo (češko), Niemcy (poljsko), Saksa (finsko), Tyskland (švedsko), Vokietija (litvansko). Za Slovenijo kot državo s precej krajšo tradicijo so ta podomačenja blažja. Vsa izhajajo iz originalne oblike imena (glej preglednico). Podobno velja za Slovaško. Skrajšane oblike imen držav, običajno v angleščini in francoščini, včasih tudi v drugih jezikih, so temelj za določitev krajšav oziroma črkovnih kod držav (5).

Pri pridevnikih za ime naše države je treba paziti predvsem na morebitne zamenjave pridevnikov slovenski, slovaški in slovanski. V angleščini sta dve obliki pridevnika slovenski: Slovene in Slovenian. Obliki Slovene dajemo prednost, ker je krajša in jo tudi vedno več uporabljajo v angleško govorečih deželah (3). Angleški obliki pridevnika slovaški sta Slovak in Slovakian. Tudi za pridevnik slovanski imamo dve obliki: Slavic (predvsem ameriška angleščina) in Slavonic; angleška oblika pridevnika slavonski je Slavonian.

Nemške oblike pridevnikov slovenski, slovaški in slovanski so slowenisch, slowakisch in slawisch. Omenimo še starejšo obliko windisch, ki se v pomenu slovenski oziroma slovanski še pojavlja v nekaterih nemških krajevnih imenih, na primer Windisch Bleiberg za Slovenji Plajberk. Na avstrijskem Koroškem Slovence umetno delijo na prave Slovence in tako imenovane Vindišarje, kar naj bi pomenilo nekakšne Staroslovane.

Podobno je v Italiji z Beneškimi Slovenci. Omenimo v zvezi s tem dva slovarja: Vocabolario Italiano e

Schiavo, ki je leta 1607 izšel v Vidmu, in Deutsch-windisches Wörterbuch, ki je leta 1789 izšel v Celovcu (1). Sicer se oblike pridevnikov slovenski, slovaški in slovanski v italijanščini glasijo sloveno, slovacco in slavo.

Še o nekaterih bližnjih slovanskih jezikih. Najprej o razliki med hrvaščino in srbsčino. Srbi imajo za pridevnik slovenski obliko slovenački, Hrvatje pa slovenski. Slednje v srbsčini pomeni slovanski, medtem ko Hrvatje uporabljajo obliko slavenski. Nekdaj je torej Jugoslavija imela kar tri različne »avtohtone« pridevnike: jugoslavenski (hrvaško), jugoslovanski (slovensko) in jugoslovenski (srbsko). In še češčina in slovaščina: oblike pridevnikov slovenski, slovaški in slovanski se v teh dveh jezikih glasijo slovinský, slovenský in slovanský. Slovaki nas torej imenujejo Slovinci. V slovenščini (6) pa pridevnik slovinski označuje slovansko narečje, ki so ga nekda govorniki na severu Poljske; ustrezní angleški pridevnik je Slovincian.

Velik problem so tudi krajšave imen za Slovenijo in Slovaško. Že pred osamosvojitvijo Slovenije so se pojavile avtomobilске nalepke z oznako SL, ki naj bi zamenjale takrat vse bolj nepriljubljeno oznako YU. In prve težave so se pojavile še pred razpadom Češko-Slovaške federacije. Za takrat že dokaj uveljavljeno oznako SL se je namreč izkazalo, da je rezervirana za Siero Leone in je ne bomo mogli ob-

Slika 1: Spreminjanje avtomobilске oznake Slovenije.

držati. Kljub temu da je bilo že jasno, da bo slej ko prej prišlo tudi do osamosvojitve Slovaške, smo se takrat odločili za krajšavo SLO in na avtomobile zopet lepili nove nalepke. Ta oznaka je prišla tudi v nove potne liste in na vozniška dovoljenja.

Poleg že omenjene avtomobilске oznake ima vsa država mednarodni dvočrkovno in tričrkovno kodo. Avtomobilska oznaka je običajno enaka eni izmed teh, nekatere države pa imajo za avtomobilsko oznako tudi eno samo črko, na primer Nemčija D, Madžarska H in Švedska S. Pri mednarodnih krajšavah se običajno vzame začetne črke imena. Slovenija z dvočrkovno kodo res ni imela sreče. Krajšavo SL nam je vzela Sierra Leone; v poštev bi prišli še krajšavi SV in SN, pa sta bili tudi tidve že oddani Salvadorju in Senegalju. Tako so ostale le še različice s črko S in samoglasnikom. Oddane so bile SA za Saudovo Arabijo, SE za Švedsko in SO za Somali (5), tako da je ostala le še koda SI. Glede na to, da dvočrkovne kode uporabljamo v poštnem prometu, pa tudi pri elektronski pošti, je koda problematična v tem, da v i-ju marsikdo vidi malo črko l in odgovor pošlje s kodo SL (in ga ne dobimo). Dvočrkovno kodo uporabljamo tudi v oznaki denarne enote (SIT); tudi zanjo smo imeli najprej oznako SLT in ta oznaka se še vedno pojavlja, na primer na prvi strani časnika The Observer, kjer je navedena tudi cena v tolarjih.

Težave smo imeli tudi pri izboru tričrkovne krajšave. SLO kot krajšava iz začetnih treh črk imena je z osamosvojitvijo Slovaške postala dvoumna. Običajno se v takšnih primerih vzame prvo črko imena ter značilne soglasnike. Za Slovenijo bi tako prišla v poštev krajšava SLV, pa si jo je že rezerviral Salvador. Naslednja po tem ključu bi bila krajšava SLN, ki pa je dvoumna, saj bi jo lahko imela tudi Sierra Leone. Zagata s tričrkovno kodo je bila rešena tako, da je Slovenija dobili novo tričrkovno kodo SVN, Slovaška pa kodo SVK. Skupaj z dvočrkovnima kodama SI za Slovenijo in SK za Slovaško sta bili tričrkovni kodi SVN in SVK že sprejeti z mednarodnim standardom ISO 3166 (5). Takšna rešitev pomeni mnogo manjšo možnost zamenjevanja Slovenije s Slovaško. Za argumentiranje zadnje trditve pa pogledimo, kakšni imeni imata obe državi v nekaterih drugih jezikih in kako je z (ne)dvoumnostjo krajšav SLO in SVN v teh jezikih. Omejili se bomo evropske jezike z latinično pisavo.

Ugotovimo lahko, da je za Slovenijo krajšava SLO dvoumna in da nas lahko, še posebej tujce, asocii-

Preglednica 1: Podomačena imena Slovenije v nekaterih evropskih jezikih ter dvoumnost (?) in nedvoumnost (✓) krajšav SLO in SVN.

Imena za Slovenijo	Imena za Slovaško	Jezik	Ozn. SLO	Ozn. SVN
An tSlóivéin	An tSlóivaic	irski	?	✓
Eslobenia	Eslobakia	baskovski	?	✗
Eslovenia	Eslovaquia	španski	?	✓
Eslovénia	Eslováquia	portugalski	?	✓
Eslovénia	Eslováquia	katalonski	?	✓
Sllovenia	Slllovakia	albanski	?	✓
Slofenia	Slofacia	valeški	?	✗
Sloibhinia	Slobhaigia	škotski	?	✗
Sloveenia	Slovakkia	estonski	?	✓
Sloveenje	Slowakije	zahodnofrizijski	?	✓
Slovenia	Slovacchia	italijanski	?	✓
Slovenia	Slovachia	retoromanski	?	✓
Slovenia	Slovia	romunski	?	✓
Slovenia	Slovakia	angleški	?	✓
Slovenia	Slovakia	ferski	?	✓
Slovenia	Slovakia	finski	?	✓
Slovenia	Slovakia	norveški	?	✓
Slóvenía	Slóvakia	islandski	?	✓
Slovenie	Slovachie	furlanski	?	✓
Slovenië	Slowakije	nizozemski	?	✓
Slovénie	Slovaquie	francoski	?	✓
Slovenien	Slovakien	švedski	?	?
Slovenien	Slovakiet	danski	?	✓
Slovenija	Slovačka	hrvaški	?	✓
Slovenija	Slovačka	hrvaški	?	✓
Slovenija	Slovaška	slovenski	?	✓
Slovénija	Slovakija	litvanski	?	✓
Slovénija	Slovākija	latvijski	?	✓
Slovenja	Slovakkja	malteški	?	✓
Slovenya	Slovakya	turški	?	✓
Slovinsko	Slovensko	češki	?	?
Slovinsko	Slovensko	slovaški	?	?
Slowenia	Slowacja	poljski	?	•
Slowenien	Slowakei	nemški	?	•
Slowjenska	Slowakska	gornjelужиškorski	?	•
Slowjeńska	Slowakska	dolnjelужиškorski	?	•
Szlovénia	Szlovákia	madžarski	?	✓

ra tudi na Slovaško. Pri tem krajši konec potegnemo mi, saj se Slovaška, kot smo videli, vendarle že dalj časa pojavlja v imenu države. S krajšavo SVN pa nedvoumno označimo ime Slovenija v vseh večjih evropskih jezikih. V nekaterih se namesto črke v, ki je v krajšavi, v imenu pojavlja w. V takšnih primerih to velja tudi za ime Slovaške, zato izbrana krajšava kljub temu omogoča dokaj visoko stopnjo prepoznavnosti. Kratica SVN pa je še vedno dvoumna v češčini, slovaščini in švedščini.

S spremembo naše tričrkovne kode pa bo več škode kot koristi, če je ne bomo izvedli dosledno. V tem primeru bo vnesla le dodatno zmedo. Zato bi bilo zelo smiselno, da bi jo uporabljali tudi kot avtomobilsko oznako. Prav tako bi morali novo krajšavo čimprej uveljaviti pri prenosih športnih prireditev, saj vemo, da športniki zelo veliko prispevajo k večji prepoznavnosti naše države.

Vidimo, da je možnosti zamenjav in nesporazumov, povezanih z imenom naše države, kar precej. Da bi bili prepoznavnejši, moramo torej poskrbeti za nedvoumne oznake in krajšave, ki bodo asociirale na našo državo in njeno ime. Žal so bile naše poteze na tem področju zelo neposrečene. Zaradi dvoumnosti krajšave SLO moramo slednjo čimprej zamenjati s krajšavo SVN, ki je, kot smo videli, mnogo boljša. Utegne nam priti prav, tudi če sami nekaj vemo, kako nam pravijo oziroma pod kakšnim imenom našo državo nas poznajo drugi. Le tako se bomo znali rešiti iz zagat, ko nas zamenjajo s kom drugim, ali pa ne vedo, kam bi nas umestili.

1. *Enciklopedija Slovenije. Mladinska knjiga. Ljubljana, 1987–1998.*
2. King, J., Nebeský, R. 1995: *Czech & Slovak Republics. Lonely Planet Publications. Hawthorn.*
3. Klinar, S. 1994: *Slovenska zemljepisna imena v angleških besedilih. Didakta. Radovljica.*
4. Korošec, B. 1978: *Naš prostor v času in projekciji. Geodetski zavod SR Slovenije. Ljubljana,*
5. Perko, D. 1996: *Standardizirana imena držav v slovenskem jeziku. Geografski obzornik, 43, št. 4. Ljubljana.*
6. *Slovar slovenskega knjižnega jezika. Slovenska akademija znanosti in umetnosti in Državna založba Slovenije. Ljubljana, 1970–1991*
7. *Slovenski standard SIST ISO 3166: Kode za predstavljanje imen držav in drugih ozemelj. Urad Republike Slovenije za standardizacijo in meroslovje pri Ministrstvu za znanost in tehnologijo. Ljubljana, 1996*
8. *Veliki družinski atlas sveta. Istituto geografico de Agostini in Državna založba Slovenije. Ljubljana, 1992.*

PETINSEDEMSEST LET GEOGRAFSKEGA DRUŠTVA SLOVENIJE OZIROMA ZVEZE GEOGRAFSKIH DRUŠTEV SLOVENIJE

Milan Natek

Začetki ustanovitve stanovskega društva so pomembna prelomnica v zgodovini vsake stroke. Med drugimi kažejo na številčno moč posamezne vede, obenem pa je mogoče v vsakem takem gibanju zaznati temeljne strokovne in znanstvenoraziskovalne potrebe in cilje na posameznem področju.

Strokovni in znanstvenoraziskovalni temelji slovenske geografije, ki sodi med temeljne nacionalne znanstvene discipline, so bili postavljeni z ustanovitvijo, delom in razvojem slovenske univerze v Ljubljani leta 1919. Okrog mlade znanstvene discipline, ki raziskuje zapletene in med seboj povezane odnose med okoljem in človekom ter njune medsebojne vzročno-posledične vplive in vezi, se je zbrala skupina mladih, narodno in socialno osveščenih, od vojnih grozot zaznamovanih, a nadarjenih, delovno zavzetih, strokovno prodornih in ambicioznih študentov geografije in sorodnih strok. V mladi, na nacionalnih koreninah temelječi stroki, ki je veljala povsod po Evropi za eno izmed poglavitnih nacionalnih ter državotvornih znanstvenih disciplin, so videli študenti geografije uresničitev dolgoletnih želja in sanj, in sicer da naj slovensko zemljo in njene pokrajine ter ljudi proučujejo domači strokovnjaki. Ti mladi ljudje se niso povsem zadovoljili z objektivnim znanjem, ki jim ga je nudil univerzitetni študij. Želeli so mnogo več. V čim krajšem času so hoteli nadoknaditi zamujeno ter z novimi in lastnimi spoznanji in ugotovitvami postaviti trdne temelje slovenski znanstveni geografiji. Z vsem in najrazličnejšim strokovno-raziskovalnim delom, ki je bilo docela pionirsko na prenekaterem znanstvenem področju, so bogatili slovensko geografsko misel, obenem pa marsikaj vrednega in trajnega prispevali tudi v zakladnico svetovne geografije. Že tedaj je namreč prevladovalo trdno spoznanje, da študij geografije z diplomom daje samo osnovna napotila in izhodišča za vsestransko delo na različnih področjih. Omejene materialne možnosti na slovenski univerzi niso bile najbolj vzpodbudne za mlade ljudi, ki so želeli svoje znanje in sposobnosti nameniti strokovnemu napredku in vsesplošnemu narodnemu preporodu. V nakazanih razmerah in namenih je bilo 4. 3. 1922. leta ustanovljeno študentsko Geografsko društvo, ki je v kasnejših obdobjih dopolnjevalo in